

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ДАМАТА С РЕНТГЕНОВИТЕ ОЧИ

В широката и светла чакалня на прочутия институт за разхубавяване „Козметикум Амулет - салон за дамска хирургия“, седяха пет дами -елегантно облечени, грижливо гримирани, ала все пак толкова грозни, че човек би изпаднал в истинско затруднение, ако се нагърбеше с неблагодарната задача да определи коя от тях заслужава да носи с най-голямо достойнство титлата „царица на грозотата“. Като отминаваме с галантно равнодушие природните недостатъци на тия пет дами, ние ще споменем само една малка подробност, като чисто декоративен елемент на нашия разказ: уважаемите посетителки седяха в дълбоки металически кресла и прелистваха разсеяно по едно илюстрирано списание, между чиито страници, наред с тържествените съобщения за предстоящи шахматни турнири и нови полярни експедиции, се криеха още и новините, че Уелският принц минал неотдавна из лондонските улици в червен фрак или че индийският махараджа Хария Трибхубана Юн Бахадур Шумшаре пристигнал благополучно в Ривиерата. От време на време мълчаливите гостенки вдигаха очи от списанията и хвърляха нетърпелив поглед към синята врата в дъното на чакалнята, където трябваше да се яви любимецът на всички жени -гениалният маестро Чезарио Галфоне, който притежаваше необикновения дар да се бори с капризите на природата и да превръща и най-отвратителния изрод в прекрасен ангел.

От няколко години насам институтът за разхубавяване „Козметикум Амулет -салон за дамска хирургия“ си беше спечелил заслужената слава на истинска магична лаборатория, в която всяка жена можеше да стане просто неузнаваема. Тук идваха стокилограмови дами, които оставяха тлъстините си и излизаха бледолики и стройни като манекени. Идваха жени с дълги носове, с дебели и криви крака, с цепнати до ушите уста, с увехнали гърди или с обраснали в косми тела -и всички те, след половинчасова операция, напущаха института като приказни хубавици. Ала маестро Галфоне беше прочут не само с изкуството си да побеждава природната грозота на своите клиентки. Не, той измисляше най-неочаквани козметични изненади и даваше непрекъснато нови насоки на гримовата техника. Тъй например негово откритие беше еликсирът за импрегниране на кожата против белези от страстни целувки, както и тригълните вежди, които намериха широко разпространение сред скромните дами от висшето общество. Най-сетне маестро Галфоне дойде до заключение, че както противотифозният серум се приготвя от тифозни бацили, на същото основание може да се приготви и серум от патешки мозък за опресняване умствените способности на ония жени, които се занимават с благотворителни чайове, благотворителни коктейли, благотворителни пазари и изобщо с всякакъв вид благотворителна дейност. Той приготви вълшебния си серум и доказа веднъж завинаги, че е действително чудотворец. С помощта на тоя серум една видна дама сполучи да убеди със замайваща логика ревнивия си съпруг, че изневярата на съвременната жена не е нищо друго, освен израз на едно най-обикновено благоготворително кокетство. Накъсо казано, маестро Чезарио Галфоне беше една свръхестествена личност, чийто живот бе посветен изцяло в служба на слабия пол от хайлайфното общество.

Сега ние ще се занимаем само с една от петте дами, които седяха в чакалнята на козметикума, без, разбира се, да влагаме някакво преднамерено предпочитание в нашия избор. Спираме се на тая дама не защото тя превъзхожда другите или се намира в роднински връзки с автора, а чисто и просто затуй, че на нея именно провидението е отсъдило да играе ролята на героиня в разказаната по-долу история.

И тъй, удостоената с вниманието ни дама носеше звучното име Мими Тромпеева, но за нещастие бе надарена от злата орисница с кривогледи очи, които бяха тежък кошмар в нейната иначе ефирна младост. Тя предпочиташе да бъде сляпа, отколкото да съзерцава напразно прекрасните съблазни на живота около себе си, до които не можеше да се докосне. Жените я гледаха с презрение, мъжете я отминаваха с безразличие. Наистина тялото ѝ беше съвсем нормално развито, но изпъкналите ѝ кривогледи очи отблъсваха всички и я правеха непоносима за обществото на ония,

които играеха тенис и говореха за новите марки автомобилни коли. А Мими Тромпеева мечтаеше да се омъжи за милионер, защото сама беше дъщеря на богат индустриалец и не искаше да скъсва връзките си с парфюмираната младеж от аристократичните кръгове. По цял ден седеше тя пред огледалото и се мъчеше да замаскира по някакъв начин жестоката шега на природата, ала напразно. Нито дълбоките сенки на очите ѝ, нито удължените ѝ ресници, нито лакираните ѝ с вазелин клепачи можеха да ѝ помогнат. В края на краищата, като разбра, че е безсилна да се бори със съдбата си, Мими Тромпеева изпадна в страшно отчаяние, което я доведе постепенно до мисълта да постъпи в манастир. Ала тъкмо тогава в помрачената ѝ памет проблесна неочаквано като спасителен фар името „Козметикум Амулет -салон за дамска хирургия“. Тя подскочи от радост и захвърли малкото коварно евангелие, което щеше да отрови дните ѝ със своята свещена скука. Чудно как по-рано не бе се сетила да потърси помощта на тоя институт за разхубавяване, през който бяха минали, като през някаква вълшебна фабрика на щастливите преобразования, толкова много жени! Мими Тромпеева драсна бързо върху устните си две карминени черти, напудри лицето си и изтегли тънките скоби на веждите си с черно моливче, после грабна чантата си и се запъти с затаен дъх към салона за дамска хирургия, в чиято чакалня малко по-късно ние имахме случая да я видим, седнала в дълбоко металическо кресло.

След дълго и мъчително чакане маестро Чезарио Галфоне прие най-сетне нещастната си клиентка с всичкото онова съчувствие, което неговата професия му налагаше.

Той успокои развълнуваната девойка с тържественото обещание, че ще направи от нея неподражаема богиня на хубостта -една феноменалт Венера на дваестия век, с парафинени гърди и с рентгенови очи.

-Какво говорите! -учуди се приятно изненадана Мими Тромпеева, като изтърси пепелта от цигарата си в емайловата пепелничка на масата за пушене.

-Много просто, джентилисима синьорина! -извика театрално маестро Галфоне, вдъхновен от недоумението на своята събеседница. -Още не съм имал великото удоволствие да видя вашия сутиен, но допускам, че неговата кройка е безупречна. И все пак, грациозисима синьорина, ако съдя по очертанията на бюста ви под роклята, смея да заявя съвсем категорично, дори в присъствието на негово магистрално превъзходителство синьор Морис де Валеф, вдъхновения експерт във всички парижки конкурси за световни хубавици, че вашите божествени гърди правят известно отклонение от нормалната анатомия и следователно се нуждаят от една парафинена инжекция, която ще ги моделира превъзходно и ще им възвърне отново загубената класическа форма.

-Боже мой! Какво приказвате! -въздъхна радостно възбудена Мими Тромпеева, като сне кокетно жълтата си касторена шапчица и я захлупи върху откритото си коляно. -Ами какво ще стане с очите ми? За бога, кажете ще можете ли да поправите очите ми? -добави в същия миг тя и лицето ѝ потъмня в печална гримаса.

Маестро Чезарио Галфоне сложи лявата си ръка на сърцето, а дясната издигна знаменателно нагоре и като коленичи неочаквано пред изумената девойка, извика с мекия си глицеринен глас:

-О, джентилисима, беллисима и карисима синьорина! Вярно е, че зрителният фокус на вашите омайни очи е изместен в някаква блуждаеща далечина, но за щастие днешната хирургия стои на такава висота, че тоя съвсем невинен недостатък ще може да се отстрани само в разстояние на десетина минути. При това аз ще капна в ангелските ви зеници няколко капки от моето последно откритие „Рентгенол“, което ще ги окъпе в лъчезарен блясък и ще ги превърне в сияйни звезди за пеперудното вдъхновение на поетите. Готов съм без всякакво колебание да ви дам тригодишна писмена гаранция за поразителното действие на моите чудотворни капки, заедно с кавалерската си дума, че вие идете в салона ми тъкмо когато аз възнамерявам да пусна в обръщение първата пробна партида от дами с рентгенови очи. Доверете се на грижите ми, илюстрисима синьорина, и най-късно след половин час вие ще шестувате из улиците като възкръснала из гроба Семирамида!

Упоена от патетичното красноречие на тоя необикновен творец на женска красота, Мими Тромпеева пристъпи като хипнотизирана до лекия китайски параван и се скри зад черните му лакирани крила.

Дотук, драги читателю, всичко вървеше, тъй да се каже, нормално. Ала ето че нашата история взема съвсем неочаквана развръзка и за всеобща изненада приема формата на дневник, в който преобразената ни героиня е записала със собствената си ръка своите странни преживелици след излизането си от салона за дамска хирургия. Прочее, нека престанем вече да говорим от името на автора, който и без това ненавижда клюкарската словоохотливост по този или она повод. Следващите странички от дневника на Мими Тромпеева обясняват какво се случи по-нататък.

8 септември

Току-що се завърнах от салона на маестро Галфоне. Като вървах из улиците, всички се обръщаха да ме гледат. Мнозина дори се спираха и възкликваха: „Ах, какви чудни очи!“ Едва сега чувствавам, че живея. Боже, колко съм щастлива! Дано се омъжа само по-скоро.

9 септември

Хип-хип, ура! Аз виждам неща, които другите не виждат. Моите рентгенови очи проникват навсякъде. Тая сутрин, като се събудих, забелязах в спалнята си един скелет със сребърен поднос в ръцете. Отначало се уплаших и си помислих, че все още сънувам. Но по-късно разбрах, че скелетът не бил кой-то друг, освен нашата готвачка, която влязла да ми донесе закуската. Вълшебните капки на маестро Галфоне придадоха на очите ми свойството да гледат през материята.

10 септември

На улицата, в трамвая, в градината -навсякъде виждам само скелети. И туй ме страшно забавлява. В гръдния кош на някои бият големи като юмруци сърца, на други пък сърцата са съвсем мънички, като на врабчета.

11 септември

Аз се движа сякаш из някакво живо гробище. И интересно, че не изпитвам никакво неприятно чувство от това. Напротив, най-голямото ми развлечение е да се вирам във всеки минувач и да изследвам неговата анатомия.

14 септември

От известно време наблюдавам едно необикновено явление. Някои от хората, които срещам, и то предимно от хайлайфа, нямат никакъв мозък в главите си. Днес например видях братовчеда на Валя, който е член в управителния съвет на спортната федерация и има идеално развито тяло. Той ме спря и ме заприказва. Целуна ми ръка, започна да ме обсипва с комплименти, а аз го гледам и си мисля: „Господи, какъв строен скелет!“ Но като дигнах очи към главата му, аз открих, че в нея няма нито капчица мозък. Щях да му кажа това, но се въздържах, за да не го обидя. Може би той щеше да изтълкува думите ми в преносен смисъл. И все пак, аз предпочитам да се омъжа за човек като него, вместо да имам съпруг, чийто череп е пълен с мозък, но се крепи върху хилаво тяло.

16 септември

Снощи бях на соаре у Дейзи. Имаше много интересен свят. Само дами и господа от бомонда, между които и един чужд дипломат. Всички се надпреварваха да флиртуват с мене, но в края на краищата аз предпочетох Жан. Той е тъй богат и тъй мил. Разправят, че бил единствен наследник на вуйчо си -някакъв мултимиллионер, който през време на войната натрупал грамадни богатства и сега си лекувал черния дроб във Виши. Между петнайсетината кавалери нямаше нито един с мозък. Главите на всички бяха празни, но затова пък чудно красиви. А пък скелетите им -ах, какво телосложение! Разбира се, Жан държеше първенство. Той има фигура на атлет и когато се смее,

ръмжи като мечка. Струва ми се, че ако ме прегърне, ще се стопя в ръцете му. Любопитствувам да узная откъде се взе тая духовитост у него, за да ме забавлява през цялата вечер с най-пикантни вицове. Просто щях да се пукна от смях. Уж мислите на човека идели от неговия мозък. Кой знае, може би хората от висшето общество разсъждават и мислят с някои други части на тялото си... За дамите -какво да кажа. Нито една не ми направи особено впечатление. Техните глави също нямаха мозъци, а скелетите им бяха ужасно разширени в ханша, макар че всички носеха сентюри. Дейзи беше облечена в нова рокля от виолетово ламе, но изглеждаше някак демоде. Пепа и Гретето бяха бронзирали ноктите си, ала въпреки туй останаха в сянка. Аз наблюдавах как дробовете им се издуват от завист при моя блестящ успех сред кавалерите. Те не можеха да си намерят място от яд, загдето съм станала център на изключително внимание, та постоянно търсеха повод да ме ухапят. Простачки! А на тръгване се осмелиха да ме разцелуват, като че нищо не е било, и дори изявиха желание да ми дойдат на гости. Какво безсрамие!

18 септември

Ах, Жан е най-пленителният мъж, когото съм срещала през живота си! Днес ходихме на разходка с колата му извън града. Бяхме само двамата. Той наистина е ненадминат в шегите си. Знае всички улични песни на простолудието и ги пая из целия път. А при това колко е интелигентен и възпитан! Говори ми за значението и ефекта на различните парфюми и за чистенето на зъбите с клечка при официалните динета. Такива изискани маниери като неговите не съм виждала у никого. Да, ние бихме били една идеална двойка!

23 септември

Естествено, че аристократите трябва да се различават по нещо от обикновените хора. Затуй и главите им изглеждат кухи. В същност, техните мозъци са на мястото си, само че са направени от някаква много тънка материя, по-тънка навярно и от паяжина, та затова не могат да се видят. Ах, дано и моят мозък е също тъй фин като на Жан!

27 септември

Чувствувам се на седмото небе от радост! Жан ми се обясни в любов. Бяхме пак с колата му на разходка. На един завой той намали хода, прегърна ме и ме целуна. Каза, че утре ще направи официално предложение на папа.

28 септември

Отначало папа упорствуваше, защото сумата му се видя голяма. Но после, като разбра, че Жан е човек с характер, отстъпи. Един милион в аванс и два милиона след сватбата.

5 октомври

Струва ми се, че ще полудея от щастие! Жан трепери над мен и ме уверява непрестанно в безкрайната си любов. Днес следобед кихнах и той изтича веднага за лекар. Никога не съм допуснала, че ще имам такъв внимателен и нежен съпруг.

20 ноември

Ура! Заминаваме с експреса на Voyage de pose! Най-напред в Ница, а оттам -за хермелиново палто и бален тоалет в Париж.